

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobců: a) JUDr. J. B.,
bytem X,
b) Ing. P. Š.,
bytem X,
obě zastoupeny Mgr. J. B.,
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti: **Esprit Invest s.r.o., IČO 29000491,**
sídlem K Pazderně 2309, Benešov,
zastoupená Mgr. Richardem Vachouškem,
sídlem Masarykovo náměstí 225, Benešov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 149975/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č. j. 149975/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každé z žalobkyň na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jako nepřípustné jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 10. 2018, č. j. TnS-2018/2020-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti J. S. povolil výjimku z § 23 odst. 2 a § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), a rozhodl o umístění stavby a vydal stavební povolení pro stavbu rodinného domu, přípojky, vsakovacího objektu, odstavné plochy a oplocení (dále též „stavba“) na pozemcích p. č. X, X, X a X v katastrálním území X (všechny nemovitosti dále uvedené se nachází v témže katastrálním území).

Obsah podání účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení

2. Žalobkyně uvádí, že jsou vlastníky pozemků p. č. st. X, jehož součástí je stavba č. p. X, objekt k bydlení, a p. č. X, zahrada (dále též „pozemky žalobkyň“), které sousedí s pozemky, na nichž byla prvostupňovým rozhodnutím umístěna stavba. Žalobkyně jsou právními nástupkyněmi A. H., která byla vlastníkem pozemků do 26. 12. 2018.
3. Žalobkyně považují napadené rozhodnutí za nezákonné a zcela nedostatečně odůvodněné. Mají za to, že jim, respektive jejich právní předchůdkyni, náleželo postavení účastníků řízení dle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť jejich vlastnické právo k výše uvedeným pozemkům může být společným povolením dotčeno. Nebylo však s nimi jako s účastnicemi jednáno. Dle žalobkyň na jejich postavení jako účastníků nemá vliv skutečnost, že jejich pozemky jsou od pozemku p. č. X, na němž je umístována stavba rodinného domu, odděleny ulicí Ch. o šířce cca sedmi metrů. Žalovaný porušil zásadu zákonnosti, neboť omezil okruh účastníků na mezující sousedy v rozporu s uvedeným zákonným ustanovením a judikaturou, podle níž je pojem sousedního pozemku třeba vykládat extenzivně. Nerespektováním judikatury, která byla zveřejněna i ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006-70, č. 1455/2008 Sb. NSS), žalovaný porušil též zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „správní řád“). Vytýká-li žalovaný žalobkyním, že v odvolání neuvedly konkrétní důvod porušení svých práv, ačkoli uvedly, jak bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces, měl je vyzvat k doplnění odvolání. Žalovaný svým postupem porušil též zásadu zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, a § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny umožnit dotčeným osobám uplatnit jejich práva a oprávněné zájmy. Žalobkyně zdůrazňují, že pro účastenství v řízení postačí pouhá možnost dotčení vlastnického práva. Přímé dotčení na vlastnickém právu se posuzuje až v případě námitek účastníka řízení. Stavebnímu úřadu měly být poměry v území známy, jestliže upustil od ústního jednání spojeného s ohledáním na místě. Muselo mu tedy být také zřejmé, že přístupová komunikace pro provádění stavby, ulice Ch., vede přímo kolem pozemku žalobkyň. Žalobkyně poukazují na to, že mezující sousedy stavební úřad označil za účastníky bez dalšího. Žalobkyně dále uvádí, že aby mohly posoudit, zda bude jejich

vlastnické právo skutečně stavbou přímo dotčeno, musely by mít možnost seznámit se se spisem a projektovou dokumentací, což neměly, neboť s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení. Žalobkyně též namítají, že žalovaný neprovedl žádné šetření k posouzení jejich účastenství v řízení o výjimce a společném územním a stavebním řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jak zjistil stav věci, jakou úvahou byl veden a z čeho vycházel jeho závěr, že žalobkyně nejsou účastníky řízení. Argumenty, které uvedl, nebyly nikterak blíže odůvodněny a není z nich zřejmé, na jakém základě žalovaný rozhodl. Žalovaný tak dle žalobkyň porušil též § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Dále žalobkyně namítly, že si žalovaný nevyžádal potvrzení závazného stanoviska vydaného dle § 96b stavebního zákona a nevyjádřil se k jejich námitkám ohledně nesprávných odkazů na ustanovení stavebního zákona a nedostatečně zjištěného stavu věci.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že odvolání posoudil jako nepřipustné, neboť žalobkyně nebyly účastníky řízení dle § 27 správního řádu a § 85 a § 109 stavebního zákona. Žalobkyně nabyly vlastnické právo k pozemkům dne 27. 12. 2018. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 10. 2018 a nabylo právní moci dne 28. 11. 2018. Původní vlastnice pozemků nebyla zahrnuta mezi účastníky řízení a ani o účastenství v řízení nepožádala. Účastenství v řízení stanoví stavební úřad na základě svého uvážení a posouzení. Žalovaný v odvolání poukázal na to, že žalobkyně neuvedly konkrétní důvod, v čem je jejich vlastnické právo stavbou dotčeno. Žalovaný má za to, že stavba se pozemků a stavby žalobkyň nikterak bezprostředně nedotýká. Dále uvádí, že v současné době probíhá řízení dle § 129 stavebního zákona, neboť stavebník začal provádět stavbu v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím. V září 2019 stavební úřad proto nařídil zastavení stavby. Následně bylo zahájeno návrhové řízení dle § 129 stavebního zákona, jehož jsou žalobkyně účastnicemi, ve kterém se bude stavební úřad zabývat všemi kritérii uvedenými v § 129 odst. 3 stavebního zákona a v němž budou moci uplatnit všechny námitky vyplývající z jejich vlastnického práva. Žalobkyně tak nebudou dle názoru žalovaného v probíhajícím řízení zkráceny na právech a budou moci uplatnit i námitky ohledně souladu s územně plánovací dokumentací. Žalobkyně tak nebudou zkráceny na právu na spravedlivý proces.
5. Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvádí, že žalobkyně ani jejich právní předchůdkyně nebyly účastníky řízení, neboť jejich nemovitosti nejsou stavbou dotčeny. Případy řešené judikaturou, na kterou žalobkyně poukazují, byly podstatně odlišné. Šlo o případy, v nichž se stavební záměr přímo dotýkal práv vlastníků nemovitostí, které s posuzovaným záměrem bezprostředně sousedily. S ohledem na charakter stavby a vzdálenost od nemovitostí žalobkyň nemůže stavba do jejich práv nikterak zasáhnout. Extenzivní výklad pojmu sousedního pozemku neznamená, že by měl zahrnovat pozemky, které nejsou mezující, aniž se jich stavební záměr jakkoli dotýká. Dále osoba zúčastněná na řízení namítá, že žalobkyně neuvedly tvrzení ohledně dodržení subjektivní odvolací lhůty. Z tohoto důvodu považuje osoba zúčastněná na řízení žalobu za neprojednatelnou, neboť tento nedostatek nemůže být nahrazen posouzením soudu. Osoba zúčastněná na řízení se domnívá, že žalobkyně tyto skutečnosti neuvedly, neboť subjektivní lhůta nebyla dodržena.
6. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného opakují, že jejich právní předchůdkyně, která byla vlastníkem pozemků v době vydání prvostupňového rozhodnutí, byla účastníkem řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona. S ohledem na změnu vlastnictví jsou žalobkyně *ex lege* jejími právními nástupkyněmi. Poukazují na to, že účastenství ve

společném územním a stavebním řízení nebylo vázáno na osobu A. H., ale na osobu, které svědčí vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, pokud může být společným povolením přímo dotčeno. K obdobné situaci došlo i na straně stavebníka. Nelze akceptovat výklad, podle něhož by žalobkyně nemohly být účastníkem odvolacího řízení, neboť nebyly vlastníkem nemovitostí ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, a ani předchozí vlastnice, která již nesplňuje základní podmínku účastenství, tedy vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby. Takový výklad považují za absurdní, odporující úpravě účastenství dle stavebního zákona a zásadě zákonnosti. Poukazují též na to, že jsou nyní účastnicemi řízení o odstranění stavby a jejím dodatečném povolení. Vymezení účastníků v těchto řízeních je přitom obdobné jako ve společném řízení. Žalobkyně uvádí, že jakožto účastnice řízení o dodatečném povolení stavby měly možnost se seznámit s nekompletní projektovou dokumentací vztahující se k tzv. černé stavbě. Tvrdí, že jsou předmětnou stavbou přímo dotčeny na svých vlastnických právech, a proto podaly námitky. Jde zejména o zastínění, obtěžování pohledem a zásah do práva na soukromí z důvodu výšky stavby. Žalobkyně se domnívají, že byt jsou nyní účastnicemi řízení o odstranění a o dodatečném povolení stavby, jejich právo na spravedlivý proces v rámci společného územního a stavebního řízení bylo porušeno. Vytykají též žalovanému, že nereflktuje novelu stavebního zákona provedenou zákonem č. 255/2017 Sb. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení odkazují na podanou žalobu. Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení není zřejmé, v čem spatřuje zásadní odlišnost posuzované věci oproti případům řešeným v judikatuře. Doplnují, že dodržely subjektivní lhůtu pro podání odvolání, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo na základě žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytnuto panu M. O. dne 28. 8. 2019, jenž ho dne 12. 9. 2019 odeslal zástupci žalobkyň, který ho probral s žalobkyněmi osobně dne 19. 9. 2019. Žalobkyně se tedy o prvostupňovém rozhodnutí dozvěděly až dne 19. 9. 2019.

7. Žalovaný v duplice uvádí, že je mu známa novela č. 255/2017 Sb. Stavební úřad, který za volbu účastníků řízení odpovídá a stanoví jejich okruh na základě svého uvážení a posouzení, vzhledem ke konkrétním okolnostem a vzdálenosti stavby od nemovitostí žalobkyň dospěl k závěru, že právní předchůdkyně žalobkyň nemůže být stavbou dotčena. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně konkrétně neuvedly, v čem spočívá újma vztahující se k jejich nemovitostem, neboť jejich pozemku a stavby se stavba bezprostředně nedotýká a jejich vlastnické právo nemůže být stavbou přímo dotčeno. Žalovaný se proto s názorem stavebního úřadu ztotožnil. Extenzivní výklad pojmu sousední pozemek nelze chápat neomezeně, ale je třeba vždy posuzovat konkrétní podmínky, vzdálenost, výšku staveb apod. Žalovaný trvá na tom, že žaloba není důvodná. Dále poukazuje na to, že společné povolení s ohledem na provedení nepovolené stavby a řízení o jejím dodatečném povolení pozbylo účinků a je bezpředmětné. V řízení o dodatečném povolení stavby, která byla realizována v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím, zejména pokud jde o její umístění a výšku, stavební úřad dospěl k závěru, že práva žalobkyň mohou být dotčena. Zdůrazňuje, že jde o jiné řízení a jinou než původně povolenou stavbu.
8. Osoba zúčastněná na řízení v reakci na repliku žalobkyň znovu odmítla, že by žalobkyně měly být účastnicemi dle § 94k písm. e) stavebního zákona. Dále namítla, že dle tvrzení žalobkyň nabyly žalobkyně povědomost o existenci prvostupňového rozhodnutí nejpozději dne 12. 9. 2019, kdy bylo zasláno jejich zástupci, který je synem žalobkyň a). Subjektivní lhůta tedy uplynula dne 14. 10. 2019 a odvolání bylo opožděné.

9. Žalobkyně k duplice žalovaného poukazuje na to, že jejich právní předchůdkyně, s níž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, se nemohla o řízení dozvědět a uplatnit námitky. K tvrzení žalovaného, že společné povolení je bezpředmětné, upozorňují na to, že předmětem řízení o odstranění stavby a jejím dodatečném povolení je pouze změna konstrukčního systému a dispoziční úpravy stavby, kdy rodinný dům povolený jako dřevostavba byl proveden jako zděná stavba s monolitickou železobetonovou stropní konstrukcí a mělo dojít k drobným dispozičním změnám. Stavební úřad nepovažuje celou stavbu za tzv. černou stavbu. Dále poukazuje na presumpci správnosti správních rozhodnutí. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvádí, že jejich zástupce se jím stal až v lednu 2020, a proto nelze odvíjet počátek subjektivní lhůty dle § 84 odst. 1 správního řádu od okamžiku, kdy se s prvostupňovým rozhodnutím seznámil. Rozhodující pro počátek běhu lhůty je okamžik, kdy se o rozhodnutí a řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, dozvěděly žalobkyně, k čemuž došlo při jednání v Benešově dne 19. 9. 2019.
10. Osoba zúčastněná na řízení v reakci na vyjádření žalobkyň uvedla, že pokud jde o datum 12. 9. 2019, vycházela z jejich předchozího podání. Dle osoby zúčastněné na řízení je z hlediska § 84 odst. 1 správního řádu významné nabytí povědomosti o existenci rozhodnutí, nikoli seznámení se s jeho obsahem. Domnívá se, že subjektivní lhůta dodržena nebyla, neboť stavební úřad vydal již dne 16. 9. 2019 pod č. j. Tns-2019-3349-2 výzvu k bezodkladnému zastavení prací na základě podnětu žalobkyň. Běh lhůty proto nemohl započít až dne 19. 9. 2019. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení tedy žalobkyně jednaly v rozporu se svými tvrzeními.
11. Žalobkyně s osobou zúčastněnou na řízení nesouhlasí. Dle žalobkyň je třeba § 84 odst. 1 správního řádu vykládat ve spojení s § 82 odst. 2 správního řádu. Smyslem podmínek pro počátek běhu subjektivní odvolací lhůty při neoznámení rozhodnutí je možnost podat odvolání, které bude obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Lhůta proto počala běžet až ve chvíli, kdy se dozvěděly, o jaké rozhodnutí jde, jak zní jeho výroková část a co je obsaženo v odůvodnění. Skutečnost, že se stávající zástupce žalobkyň dozvěděl o vydání rozhodnutí dne 12. 9. 2019, není relevantní, neboť se stal jejich zástupcem až v lednu 2020. Žalobkyně dále uvádí, že na stavební úřad se obrátila pouze žalobkyně b), přičemž lhůta k podání odvolání běžela žalobkyním samostatně. Nadto se na stavební úřad obrátila v odlišné věci, když dne 13. 9. 2019 zjistila, že její automobil zaparkovaný v ulici Ch. je zaprášený a zašpiněný, byla znečištěna pozemní komunikace, byl ucpán odvodňovací kanálek a stavební práce zasahovaly na pozemní komunikace v ulici Ch. a L. a narušovaly provoz na nich, aniž byly stanoveny objízdné trasy. Z těchto důvodů požádala dne 14. 9. 2019 stavební úřad, aby znečištění a přístup neznámého stavebníka prošetřil, na což reagoval referent odboru výstavby dne 16. 9. 2019 tím, že záležitost bude prověřena. Z podání žalobkyň b) nelze dovodit, že měla povědomí o rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci na

výzvu soudu nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Nadto jsou splněny předpoklady pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

13. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobkyň pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu. Nejde o rozhodnutí, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného zkoumá soud v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, či rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, a rozsudek ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017-51).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že J. S. (dále jen „stavebník“) podal dne 1. 8. 2018 žádost o vydání společného povolení pro stavbu rodinného domu, přípojek, vsakovacího objektu, odstavné plochy a oplocení na pozemcích p. č. X, X, X a X. Dle dokumentace pro vydání společného povolení měla být navrhovaná stavba rodinného domu, dřevostavba o zastavěné ploše 90,87 m² o dvou nadzemních podlažích o výšce 7 m, umístěna na pozemku p. č. X odděleném od pozemku p. č. st. X pozemkem p. č. X, ostatní komunikace (ulicí Ch.) o šířce cca 5,5 m, ve vzdálenosti cca 10 m od pozemku p. č. st. X; vodovodní a plynovodní přípojky měly být připojeny na řad v ulici Ch. Tétož dne požádal stavebník též o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., kdy rodinný dům měl být umístěn východním rohem na hranici s pozemkem p. č. X ve vlastnictví L. K. a R. K.. Usnesením ze dne 8. 8. 2018 stavební úřad spojil společné územní a stavební řízení a řízení o výjimce. Stavební úřad vyrozuměl účastníky o zahájení řízení o výjimce z § 25 odst. 2 a § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a společného územního a stavebního řízení oznámením ze dne 11. 9. 2018. Stavební úřad upustil od ústního jednání a poučil účastníky, že mohou uplatnit námitky do 15 dnů od doručení oznámení. A. H. (vlastník pozemků žalobkyň do 27. 12. 2018 dle údajů v katastru nemovitostí) nebyla v oznámení jako účastník řízení uvedena a dle obsahu spisu jí nebylo oznámení o zahájení řízení doručeno.
15. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím datovaným dnem 24. 10. 2018 (vypraveným dne 31. 10. 2018) povolil výjimku z § 23 odst. 2 a § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (výrok I). Výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se týkala umístění stavby rodinného domu na hranici s pozemkem p. č. X a výjimka z § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umístění parkovacího stání, vodovodní a kanalizační přípojky, přípojky plynu, svodu dešťových vod a přístupového chodníku s přesahem na sousední pozemek p. č. X a umístění stavby oplocení na sousedním pozemku p. č. X. Výrokem II stavební úřad s odkazem na § 94a odst. 5, § 79 a § 92 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 rozhodl o umístění stavby na pozemcích p. č. X, X, X a X a s odkazem na § 94a odst. 5 a § 115 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, vydal pro tuto stavbu stavební povolení. V popisu stavby je uvedeno, že rodinný dům bude dvoupodlažní nepodsklepená dřevostavba obdélníkového půdorysu o rozměrech maximálně 11,2 x 8,2 m se zastavěnou plochou maximálně 91 m² a maximální výškou

ploché střechy 7 m, stavba bude napojena na veřejný rozvod NN ze stávajícího pilíře měření na hranici, voda bude odebírána z veřejného vodovodu, odkanalizování bude do veřejné kanalizace, vytápění bude pomocí plynového kotle s alternativní možností vytápění krbovými kamny. Ve výroku IV stavební úřad konstatoval, že rozhodnutí o umístění stavby nabude právní moci pouze za předpokladu, že nabude právní moci rozhodnutí o výjimce, a stavební povolení nabude právní moci pouze za předpokladu, že nabude právní moci rozhodnutí o umístění stavby. V podmínkách pro umístění stavby stavební úřad stanovil, že stavba rodinného domu bude umístěna na pozemku p. č. X ve vzdálenosti minimálně 4,5 m od hranice pozemku p. č. X a roh na hranici s pozemkem p. č. X, přípojky kanalizace, plynu a vody povedou přes pozemek p. č. X až do pozemku komunikace, kde budou napojeny na příslušné řady. Stavba bude umístěna v souladu s grafickou částí rozhodnutí. Dále stavební úřad stanovil podmínky pro provedení stavby. Rozhodnutí bylo doručeno jedenácti v něm označeným účastníkům řízení, mezi nimiž nebyla A. H. uvedena, k poslednímu doručení došlo dne 12. 11. 2018.

16. Žalobkyně společně napadly prvostupňové rozhodnutí odvoláním datovaným dne 17. 10. 2019 došlým stavebnímu úřadu dne 21. 10. 2019. Uvedly, že jsou spoluvlastnicemi pozemků p. č. st. X, jehož součástí je stavba č. p. X, a pozemku p. č. X, k nimž nabyly vlastnické právo dne 27. 12. 2018. Jsou právními nástupkyněmi předchozí vlastnice A. H.. Namítly, že měly být, respektive jejich právní předchůdkyně, účastníky řízení o výjimce a společného územního a stavebního řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona jakožto osoby, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám nebo pozemkům může být společným povolením dotčeno. K tomu odkázaly na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, a ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006-70. Uvedly, že jejich stavba přes ulici Ch. přímo sousedí se stavbou, které se týká prvostupňové rozhodnutí, stavební úřad však s nimi nejednal jako s účastníky řízení. K účastenství v řízení o výjimce uvedly, že jestliže jsou účastníky společného územního a stavebního řízení, jsou též účastníky řízení o povolení výjimky. K tomu odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 267/2016-20. Namítly, že stavební úřad porušil jejich právo na spravedlivý proces, základní zásady činnosti správních orgánů a ustanovení stavebního zákona, neboť s nimi nejednal jako s účastníky, neoznámil jim zahájení řízení, nepoučil je o možnosti podat námitky, neoznámil jim prvostupňové rozhodnutí, upustil od ústního jednání, znemožnil jim seznámit se s žádostí a projektovou dokumentací, nahlížet do spisu a seznámit se se závaznými stanovisky dotčených orgánů. Dále namítly nezákonnost prvostupňového rozhodnutí s tím, že stavební úřad nepostupoval dle stavebního zákona ve znění zákona č. 225/2017 Sb., a nesprávnost závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona, v němž úřad územního rozvoje konstatoval, že stavba je v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Žalobkyně namítly, že stavba vzhledem k výšce, typu střechy, hmotovému uspořádání a umístění na pozemku, jehož terén je vyšší než okolní, je v rozporu s urbanistickými, architektonickými a estetickými požadavky. Stavba je hmotově nadhodnocená, výškou převyšuje dosavadní zástavbu, přičemž střecha byla v původní žádosti navržena jako valbová, povolena však byla střecha plochá, kterou v daném území žádný z povolených rodinných domů nemá.
17. O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že podání označené jako odvolání nelze považovat za řádný opravný prostředek, neboť bylo podáno osobami, které nejsou účastníky řízení dle § 27 správního řádu, § 85 a § 109 stavebního zákona. Žalovaný neshledal v postupu stavebního úřadu pochybení. Konstatoval, že stavba

byla povolena v době, kdy žalobkyně nebyly vlastníky nemovitostí. Původní vlastnice nebyla v řízení účastnicí ani o účastenství nepožádala. Rozhodnutím byla povolena stavba, která je prováděna na protějším pozemku přes komunikaci. Účastníky řízení stanoví stavební úřad na základě svého uvážení a posouzení. Žalobkyně v odvolání neuvedly žádný konkrétní důvod, v čem je jejich právo povolenou stavbou dotčeno a v čem spočívá újma vztahující se k jejich nemovitostem způsobená stavbou, neboť stavba se jejich pozemku ani stavby nikterak nedotýká. K námitce ohledně nesprávnosti závazného stanoviska žalovaný konstatoval, že dle příslušného orgánu územního plánování je stavba v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a splňuje obecné požadavky na výstavbu. K žalobkyním odkazované judikatuře konstatoval, že rozsudky soudů se vždy vztahují ke konkrétnímu záměru. Stavební úřad posuzuje každou stavbu a podání individuálně v souladu se závaznými právními předpisy. Uzavřel, že žalobkyním nesvědčilo právo účastníka řízení.

Posouzení žalobních bodů

18. Předmětem sporu je otázka, zda žalobkyním náležela práva účastníků řízení, a zda tedy bylo na místě jejich odvolání posoudit jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 správního řádu.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu, který se užije obdobně pro řízení o odvolání dle § 93 odst. 1 správního řádu). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené“ (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]“. Rovněž Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci je jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, či ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Současně platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Institut nepřezkoumatelnosti nelze vztáhnout na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019,

č. j. 7 As 362/2018-23). Při přezkumu napadeného rozhodnutí může soud vycházet výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává. Nedostatky odůvodnění způsobující nepřezkoumatelnost nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či vyjádřením osoby zúčastněné na řízení.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že odvolání bylo podáno osobami, které nejsou účastníky řízení dle § 27 správního řádu a § 85 a § 109 stavebního zákona, žalobkyně nebyly vlastníky nemovitostí v době vydání prvostupňového rozhodnutí a původní vlastnice nebyla v řízení účastnicí řízení ani o účastenství v době řízení nepožádala. Konstatoval, že rozhodnutím byla povolena stavba na protějším pozemku přes stávající komunikaci. Účastníky řízení stanoví stavební úřad na základě svého uvážení a posouzení. Žalobkyně konkrétně netvrdí, v čem spočívá dotčení jejich práv povolenou stavbou. Uvedl, že stavba se pozemků ani stavby žalobkyň nikterak nedotýká. Judikatura se vztahuje vždy ke konkrétním záměrům, přičemž stavební úřad posuzuje každou stavbu individuálně.
21. Žalovaný přes námitky žalobkyň, že stavení úřad měl v řízení zahájeném po 1. 1. 2018 postupovat dle § 94j a násl. stavebního zákona, nevysvětlil, proč posuzoval účastenství žalobkyň, resp. předchozí vlastnice, dle § 85 a § 109 stavebního zákona. Žalovaný též nevysvětlil, jaký význam přikládal skutečnosti, že žalobkyně nebyly vlastníky nemovitostí v době vydání prvostupňového rozhodnutí a původní vlastnice, s níž stavební úřad jako s účastníkem řízení nejednal, se postavení účastníka v řízení před stavebním úřadem nedomáhala. V tomto směru je třeba připomenout, že okruh účastníků stanoví správní orgán, který řízení vede, z úřední povinnosti, a je povinností správních orgánů jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97). Pokud žalovaný poukázal na to, že původní vlastnice nebyla účastnicí řízení, není zřejmé, zda tím pouze mínil, že s ní stavební úřad jako s účastnicí v řízení nejednal, nebo zda jí toto postavení dle žalovaného nenáleželo, a případně na základě jakých skutkových zjištění a úvah k tomuto závěru žalovaný dospěl. Z napadeného rozhodnutí rovněž není patrné, jaký význam žalovaný přikládal tomu, že žalobkyně v odvolání neuvedly, v čem konkrétně spatřují dotčení na svém vlastnickém právu stavbou, jejíž umístění a provedení bylo prvostupňovým rozhodnutím povoleno. Zejména pak žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, na základě jakých skutkových zjištění a úvah dospěl k závěru, že stavba se nemovitostí žalobkyň nikterak nedotýká. Žalovaný zmínil, že prvostupňovým rozhodnutím byla povolena stavba (rodinného domu, přípojek, vsakovacího objektu, odstavné plochy a oplocení na pozemcích p. č. X, X, X a X), která je prováděna na protějším pozemku přes komunikaci. Z toho není patrné, jaký význam této skutečnosti žalovaný přikládal, nadto žalovaný zcela pominul, že stavba byla umístěna a povolena též na pozemku p. č. X, který s pozemkem žalobkyň bezprostředně sousedí, v němž mají být realizovány dle grafické přílohy
22. Žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s odkazy žalobkyň na judikaturu, jestliže pouze konstatoval, že v soudních rozhodnutích byl posuzován konkrétní záměr, aniž vysvětlil, z jakého důvodu žalovaný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu považuje závěry judikatury za nepřiléhavé. Žalovaný sice zdůraznil, že stavební úřad posuzuje každou stavbu individuálně, nicméně napadené rozhodnutí postrádá jakékoli posouzení možných vlivů stavby a stavební činnosti s ohledem na konkrétní okolnosti. Soud tedy souhlasí

s žalobkyněmi, že z napadeného rozhodnutí není patrné, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden, pokud jde o závěr o nemožnosti skutkový stav subsumovat pod hypotézu příslušné právní normy upravující účastenství v řízení, a to ve vztahu k žalobkyním i jejich právní předchůdkyni. Byť míra podrobnosti, v jaké byl žalovaný povinen napadené rozhodnutí odůvodnit, byla ovlivněna tím, že žalobkyně možné konkrétní dotčení na právech netvrdily, žalovaný měl posoudit alespoň zjevně v úvahu připadající imise spojené zejména s prováděním stavby, např. hlukem, či v souvislosti s realizací přípojek, které mají být dle grafické přílohy a dokumentace pro vydání stavebního povolení umístěny v komunikaci přiléhající k pozemku žalobců (přípojky plynovodu a slaboproudu). Nelze přehlédnout, že i podmínky pro provedení stavby předpokládají práce s hlučnými mechanismy (a s tím spojenou potřebu ochranných opatření).

23. Pokud žalovaný uvádí, že účastníky řízení stanoví stavební úřad na základě svého uvážení, je třeba uvést, že kdo je účastníkem územního a stavebního řízení, resp. společného územního a stavebního řízení, a řízení o výjimce, stanoví zákon [§ 85, § 109 a § 94k stavebního zákona, v řízení o výjimce § 27 správního řádu]. Pojem přímého dotčení na vlastnickém právu [§ 85 odst. 2 písm. b), § 94k písm. e) a § 109 písm. e) stavebního zákona] je neurčitým právním pojmem. Správní orgán má jistou volnost v interpretaci neurčitého pojmu, a tedy i hodnocení jednotlivých skutečností při subsumpci skutkového stavu pod hypotézu právní normy. Pokud však dospěje k závěru, že určitou skutkovou podstatu lze podřadit pod neurčitý pojem obsažený v právní normě, nemá prostor pro úvahu, pokud jde o volbu následků. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že určitá osoba může být umístěním či prováděním stavby zasažena na svém vlastnickém právu, je povinen ji přibrat jako účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48). Rozsahem soudního přezkumu aplikace neurčitých pojmů správními orgány se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62, v němž uvedl, že *„soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.“*
24. K problematice výkladu pojmu „sousední pozemek“ se vyjádřil Ústavní soud již v nález ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, kterým zrušil § 139 písm. c) zákona č. 50/1976, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb. Uvedl, že *„uzavřená legální definice absolutně vylučující možnost pojmout za účastníky řízení i vlastníky jiných sousedních pozemků než pozemků majících společnou hranici s pozemkem, který je předmětem řízení (tedy i vlastníky pozemku ‚za potokem‘, ‚za cestou‘, ‚za zjevně bagatelním co do výměry vklíněným pozemkem ve vlastnictví jiné osoby‘), jejichž práva mohou být dotčena, omezuje prostor pro správní uvážení správních orgánů tam, kde je zjevné, že i přes neexistenci společné hranice mohou být práva ‚nemezujícího‘ souseda dotčena.“* Vyslovil, že posouzení otázky, kdo je účastníkem řízení, tedy osobou, která může být rozhodnutím dotčena ve svých právech, bude vždy věcí individuálního posouzení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování účastenství tzv. sousedů v řízení dle stavebního zákona je třeba vždy s ohledem na konkrétní okolnosti (vzhledem k povaze stavby, jejímu umístění, odstupovým vzdálenostem, rozměrům, účelu užívání atd. a jejím možným dopadům na okolí) zkoumat, zda existuje objektivní reálně myslitelná možnost

přímého dotčení vlastnického práva v důsledku umístění či provádění předmětné stavby (srov. např. rozsudky ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016-38, ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 267/2019-81). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85, přímým dotčením je nutno rozumět „*takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umísťované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu.*“ Tyto závěry, které se týkaly § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, jsou plně aplikovatelné i ve vztahu k obsahově obdobné právní úpravě ve stavebním zákoně.

25. Bylo tedy povinností žalovaného s ohledem na konkrétní okolnosti (zejména charakter stavby, její konkrétní parametry a umístění ve vztahu k pozemkům žalobkyň) náležitě odůvodnit, zda žalobkyně a jejich právní předchůdkyně mohly být přímo dotčeny na vlastnickém právu k nemovitostem umístěním a prováděním stavby, zejména běžně v úvahu připadajícími imisemi spojenými se stavební činností, a zda mohly být přímo dotčeny na právech rozhodnutím o výjimce, nebo zda možnost přímého dotčení nebyla v posuzovaném případě reálně myslitelná. Napadené rozhodnutí však přezkoumatelné odůvodnění založené na posouzení konkrétních skutkových okolností a vypořádání námitek týkajících se účastenství žalobkyň postrádá. Jak bylo výše uvedeno, byť žalobkyně konkrétně netvrdily, jakým způsobem mohou být dotčeny umístěním a provedením stavby, po žalovaném lze požadovat, aby posoudil, zda není možnost dotčení zjevná. Z tohoto důvodu soud nemohl závěr žalovaného věcně přezkoumat.
26. Soud souhlasí s žalovaným, že extenzivní výklad pojmu sousední pozemek nelze chápat neomezeně, ale je třeba vždy posuzovat konkrétní podmínky. Posouzení konkrétních podmínek, pokud k němu žalovaný při posouzení odvolání žalobkyň přikročil, však nemá odraz v napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že stavebník prováděl stavbu (v žalovaným nespecifikované části) v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím, bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a podána žádost o dodatečné povolení, neznamená, že zanikla platnost prvostupňového rozhodnutí. Na okraj lze poznamenat, že ani v případě, že zanikne platnost stavebního povolení, které bylo napadeno správní žalobou, v důsledku toho, že stavebník ve lhůtě dvou let od jeho právní moci nezahájil stavbu, neodpadá tím předmět řízení o žalobě proti stavebnímu povolení (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014-41). Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu navíc netvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek a posuzuje se samostatně bez materiální spojitosti s rozhodnutím prvoinstančním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016-29). Pokud tedy žalobkyně přes probíhající řízení o odstranění a dodatečném povolení (části) stavby trvaly na podané žalobě, bylo povinností soudu ji věcně přezkoumat.
27. Pokud žalovaný v dalším řízení dospěje k závěru, že žalobkyním náleží postavení účastníků řízení, a byly tedy oprávněny podat odvolání, bude se zabývat posouzením včasnosti podaného odvolání dle § 84 odst. 1 správního řádu, včetně zachování subjektivní lhůty.

28. Žalobními body, které se týkaly věcného přezkumu odvolání, se soud nezabýval, neboť v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost se odvolací správní orgán podaným odvoláním věcně nezabývá a posuzuje jen jeho přípustnost. Soud je následně v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost oprávněn v mezích žalobních bodů pouze zkoumat, zda skutečně šlo o nepřípustné odvolání.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Soud s ohledem na výše uvedené napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. Soud vycházel z údajů obsažených ve správním spisu, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). S ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, v jejímž důsledku se soud nemohl zabývat otázkou, zda žalobkyním náleží postavení účastníků řízení, soud pro neúčelnost neprovedl žalobkyněmi navržené důkazy.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byly ve věci úspěšné, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady každé z žalobkyň sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit k rukám žalobkyň ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
32. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, soud proto rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud současně neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by měla být osobě zúčastněné na řízení výjimečně náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu